

Urma sa ma apuc sa scriu al meu muzical lunar Editorial, cu si despre muzici, plus alte obsesii cotidiene. Asa fac de multi ani, din pacate nu chiar regulat, dar cand ma apuca, ma tine vreo juma de an. De regula, toamna-iarna, cand ziua e mai scurta si timpul de stat cu mine parca mi-l gasesc mai usor.

Vinerea trecuta am ajuns acasa seara, destul de obosit dupa o saptamana grea, nici nu mai stiu daca am apucat sa fac o baie. Si pe la 10 cred ca am adormit. Pe la 4 dimineata, deschid facebookul si imi apare pe wall o postare ca Ana Maria este cu Miluta la spital si ca e ok. Ma gandeam ca iar au patit ceva, vreun mic accident. Ca au mai avut unul cand veneau de la un eveniment muzical, acum vreo 2 ani, parca. Nimic grav, dar na... Eram cam somnoros, nu apucasem sa dau scroll pe wall, am zis sa-i scriu Anei sa vad ce si cum, urmand sa ma culc la loc, caci era totusi ora 4. Si vad ca imi raspunde ea imediat si imi spune ca e cumva ok, ca a scapat. Pff, stai asa, incendiu, raniti, arsi, poate morti? Unde, in Colectiv? Pai clubul ala, la cum arata el, da ceata la o gramada de bombe cu ceas din capitala noastra mult hulita dar si iubita. Mdea, un sentiment de ciuda m-a cuprins instantaneu, ca nu am fost acolo, ca nu pot schimba nimic, ca nu pot muta muntii. Si chiar daca pare a suna a ipocrizie, stiu doar ca ma simteam neputincios.

Si a urmat ce stie toata lumea ce a urmat, o tragedie mare ce a starnit o emotie colosala, dar si o solidaritate uitata ca exista. Si nu numai aici, la noi acasa, ci si afara!

Este saptamana in care s-a scris mult, poate cel mai mult, dupa aglomeratia din 89. Simt in aer un iz de revolutie, un deja-vu pe care l-am mai trait acum multi ani, cand stateam cu arma in mana pe un platou exterior din fata Casei Albe din Ploiesti, sa apar cladirea de teroristii care urmau sa vina cu elicopterele, sa arunce in aer rafinariile de la periferii. Eram eu si inca un camarad, bravi ostasi, trimisi in dispozitiv de un sergent patimas care si noaptea, in somn, ordona "cadenta, mars". Si ma consideram patriot, ca scriu istorie, ca lumea depinde de mine si de curajul meu. Aveam insa o singura dilema: cum trag eu in pasarile alea cu motoare ce urmau sa vina, atat timp cat am arma dar nu si munitie? Si nici nu aveam unde sa ne ascundem, ca stateam pe acel platou betonat, fara nici un adapost.

Cei de la MAN stateau deja in cladirea din fata mea, o pazeau din interior, cu vodca, tigari si mai trageau cate o salva de foc, asa, de bucurie ca ne-am eliberat de ceausism si acum sa scapam de teroristii uslasi si alti libieni. Eu eram de la MI, adica de la Securitate, Jandarmii de pana mai ieri. Iar soldatii astia de la trupele de securitate erau stigmatizati ca sunt securisti, deci vinovati, umiliti, fara munitie... eram, de fapt, doar cativa amarati absolventi de liceu care ne luasera cu arcanul in armata, pentru ca nu intrasem la faculta din prima (n-am avut norocul sa fiu TR-ist) iar pilele de a-mi amana stagiul militar nu au functionat (bine, tot din cauza mea, dar asta e alta poveste). In fine, mie nu-mi pasa, stiam ca vreau sa scriu istorie, sa fac parte din ea, ca trebuia schimbat sistemul comunist care ne sufoca orice aspiratie si acces la lumea reala, plus faptul ca mi se activase rau de tot, chiar kamikaze, butonul de patriot.

Comunismul ala, pfff. Da, aveam loc de munca si casa asigurata, ceea ce in ziua de azi e cam greu... asa ii mai aud pe unii tineri, shevegaristi autentici, promotori ai egalitatii totale, militanti in piete si predicatori de neomarxism emotional, alaturi de inca cativa pensionari nostalgici dupa mocaieli. E dreptul lor sa se afirme astfel, or avea dreptate intr-un fel, nu contest, treaba lor. Eu nu am nicio nostalgie din acele vremuri, exceptand perioada de liceu, cu sarmul vremurilor de atunci, ca adolescent visator, fara griji si fara bani... de fapt, nici nu prea aveai ce face cu banii, ca nu puteai sa-ti cumperi decat discuri Electrecord... nu ca nu erau bune, dar cine punea mana pe un o sticla de Cinzano si pe un pachet de Kent, era ori de la aprovizionare, ori fiu sau prieten de nomenclaturist. Si ma uitam la el ca la Compact, Iris sau Holograf. Mai erau si ProMusica sau Celelalte Cuvinte, dar erau de nisa.

Despre restul muzicii, fiecare cu pilele lui. Si uite asa mai vedeai cate un vinil cu AC DC, Whitesnake, Iron Maiden sau Judas Priest. Plus clasicii din generatia lui frate-miu, de la Floyd si pana la Eagles. Dar aia erau alta generatie, eram deja satul de cum ii adora unii din generatia mai avansata in timp pe colosi si se blocau doar acolo. Eu voiam altceva, mai nou, mai interesant, ceva ce sa-mi reprezinte generatia, nu doar sa ingenunchez in fata colosilor altei generatii. Mdea, aberatii.

Noroc ca azi e democratie. Ca e una care face burtile si mai mari burtosilor si saraceste si mai

mult pe cei saraci, asta e o alta problema, trista, grava si periculoasa tare. Vinovat nu e sistemul democratic, ci cei care il manipuleaza, care nu tin cont de masurile sociale obligatorii care ar trebui sa existe. Ca si cu religia, mai ales ca vad o masiva repulsie fata de ortodoxie zilele astea, din cauza unor parveniti care fac de rusine un "mecanism" care a scos, totusi, poporul asta roman din multe impasuri istorice. Nu sunt un religios autentic, dar pot afirma ca am intalnit si preoti sau pustnici de la care am avut de invatat. La fel cum scoala vietii m-a invatat, ca stiu din ce in ce mai putine, pe masura ce aflu mai multe. Pacat ca furia si emotia manipulata istet transforma mentalul colectiv intr-o masa de manevra oarba, disperata de ceea ce nu mai vrea sa se intample, fara a avea solutii la ceea ce va urma.

Acea solidaritate pe care o traiam in interior atunci se batea cu ciuda si frustrarea ca si cei din cladire erau soldati ca si mine, doar ca cei de la incorporare i-au trimis in unitatile MAN. Eu tocmai imi facusem tilicaria in Baneasa si reusisem sa ma mut de acolo cu interventia lui tata care, vazandu-ma cat de deprimat si trist sunt la juramant, i s-a rupt inima si s-a dat peste cap sa ma mute de acolo. Ar fi putut el sa o faca si mai devreme, dar rusinea ca am picat la facultate si faptul ca m-am dus la mare pentru 2 zile si m-a luat politia militara de pe plaja dupa o luna si jumătate, fara sa dau macar un semn acasa in tot acel timp, a fost mult, mult prea mult.... Iar eu promisem acceptul sa plec doar pentru un weekend scurt la mare, cu ajutorul mamei... mama, ea docila si plina cu tact, in fata unui tata militaros si extrem de ambitios in tot. Si probabil ca tata considerase in noiembrie, cand ma vazuse la unitate, ca lectia primita fusese invatatura de minte, dar era deja mult prea mult pentru mine. Fiind fiu de colonel pensionar, dar fara influenta la unitatea militara unde ma aflam, a trebuit sa suport multe umilinte, planton schimbul 2 fiind ceva la ordinea zilei in cazul meu... doar ai din generatii mai vechi stiu ce insemna sa te plimbi cu valiza aia de lemn pe sub paturi, ca asa voia un tablagiu bolnav... sau sa cantam cantece de leagan cel putin jumătate de ora dupa stingere, ca sa poata adormi cretinul de sergent.

Da, am deviat putin. Ma refeream la atmosfera de revolutie pe care o traим zilele astea. S-a intamplat o tragedie, gata, demisii pe banda. Mult prea repede, raportat la nesimtirea politicianilor de pana acum. Mult prea usor, ca sa nu spun suspect de usor. S-a inceput o manipulare crasa, pe care o vezi doar daca vrei, fara dovezi concrete... dar mirosi aerul si simti ca ceva e putred. O hala de beton, transformata in club, a ars in cateva minute ca un scaparici. Cand au ajuns pompierii, totul se stinsese. A ars un burete vinovat si ceva amenajari de tavan, de lemn. Dar a ars de parca ar fi fost benzina. Sau de parca ar fi fost stropit cu ceva usor inflamabil. Am vazut tot felul de demonstratii cum arde sau cum nu arde buretele in conditii mai mult sau mai putin similare. Nu ma pricep, nu am acces la informatie si nici nu dau verdicte.

Insa imi dau cu parerea, ca aste e sportul national al romanilor, pe langa oina. Mie imi miroase ceva urat tare de tot, imi miroase a manipulare ca si in '89, cand eram in stare sa ucid (daca imi dadeau si gloante), in numele patriotismului meu adolescentin, pe oricine nu se supunea regulilor primite de la tablagii mei. Imi amintesc ca, in lipsa de prea multe informatii din afara, intai am crezut ca teroristii de la Timisoara vor sa ne fure tara, majoritatea fiind unguri. Cel putin asa ne-a spus in careu seful unitatii de atunci, intrigat de hotii si tradatorii de tara despre care tocmai auzisem. Chiar a declarat ca va cere sa mearga voluntar acolo, sa apere tara.

Era cam pe 16-17 dec. Dupa 5-6 zile, ne-a pus casti in cap, ne-a dat scuturi si bastoane si ne-a scos in mijlocul orasului, sa pazim obiectivele strategice pe care demonstrantii manipulasi voiau sa le distruga. Acolo, oameni normali, care incercau sa ne spuna ca si ei sunt ca noi, ca pot fi parintii sau fratii nostri, prietenii nostri, ca ce facem noi nu se numeste apararea patriei, ci ducem la indeplinire un ordin stupid, al unor criminali. Si intindeau mainile si ne ofereau flori. Si ne zambeau. Noroc ca nu s-a instigat la violenta, ca nu stiu ce s-ar fi intamplat. Am ajuns in unitate total confuz, pentru ca nu prea intelegeam: uram sistemul, dar depindea (si) de mine sa-l apar impotriva teroristilor, celor care vor sa ne fure tara. Iar acesti hoti erau totusi oameni normali, iesiti in strada de buna voie, cu un curaj pe care, pana atunci, nu si l-au mai aratat. Hmmm. Dupa o noapte agitata aflu ca Ceausescu a fugit, iar acel comandant, care in urma cu cateva zile ne predica ca merge pana in panzele albe sa execute ordinele pentru liniste si stabilitate, ne spunea fericit acum ca am scapat de tiran. WTF? Pai ieri zice una si acum alta? Mi s-a parut ceva sucit in aerul respirat, dar euforia ca am scapat de dictator m-a facut sa trec cu vederea rapid.

Ma interesa insa sa scapam de teroristii aia care nu se predau, care au fisa postului bine facuta si nu se lasa, omoara oameni nevinovati. L-au prins apoi pe Ceausescu, s-a ajuns la concluzia ca trebuie impuscat, pentru ca teroristii nu se lasa atat timp cat il stiu in viata, bla bla.. si apoi a inceput balacareala tv unde asteptam sa ne satisfacem curiozitatea, intr-un mod antenistic, de cum traiau faraonii astia comunisti, ca aveau la baie robinete din aur, ca familia conducatoare ar avea milioane de dolari, bla bla. Si aveam o ura mocnita in mine, vaiiii! Camarazii mei citeau din scoarta in scoarta Romania Mare, rubrica scrisa de Alcibiade devenind usor si preferata mea. Bai, ce om destept, cum le spune el... mare patriot, nu se lasa! Si tot plutonul, toata compania, intreaga unitate gandea la unison: eram deja in mai-iunie 90, Marea Revolutie se incheiase, oamenii responsabili de la puterea nou creata stiau ce si cum sa faca ca sa fie liniste in tara, sa construiasca corect democratia, dar elemente destabilizatoare, legionari criminali si drogati pierde vara sunt impotriva ordinii, disciplinei. Noroc ca au venit minerii, acei falnici muncitori din subteran, sa ajute organele de ordine depasite de situatie. Nu intelegeam de ce depasite de

situatie, ca doar cu cateva focuri de arma trase in sus si putina hotarare se rezolva rapid. Insa gradatii nostri ne spuneau ca acum e democratie, ca nu trebuie sa ne comportam ca in dictatura, desi, uofff, tare se cuvenea o exceptie de la regula. Inamicii tarii erau deja cei cu "ochiul" si de-ai mosierului Ratiu, care s-a intors in tara sa-si revendice palatele si casele luxoase, alaturi de cativa taranisti care au ucis in anii 40 tarani si muncitori nevinovati, pentru bunastrea lor proprie... ca fosti detinuti politici care il contestau pe Iliescu erau, de fapt, fosti informatori ai Securitatii... si aici nu prea intelegeam: cum de unul care a facut puscarie politica ani de zile, a devenit de buna voie informator al Securitatii? Iliescu a fost o victima a sistemului, din cauza ca si-a aratat dizidenta pe fata si a suferit continuu, asa stiam. Doar ca era prea destept si vizibil, asa ca Ceausescu nu a reusit decat sa-l scoata de la conducere si sa-l bage pe nusce linie moarta, ceva birocratic. Asta era realitatea, nu ce vorbea opozitia platita de straini sa ne vindem tara. Pana si mama a iesit la Casa Culturii din Suceava, cand a venit presedintele proaspat votat in duminica orbului, si a strigat alaturi de vecinii patrioti: "Iliescu sa fii mare, cum a fost Stefan cel Mare!". Iar anarhistii aia barbosi si cu plete, care o ardeau in piata Universitatii, nu aveau nicio responsabilitate, nu munceau, nu invatau, se bucurau ieftin ca primeau gratuit de la dusmanii poporului droguri si dolari... Iar Doina Cornea sau Ana Blandiana erau niste hipioate care, alaturi de Paturca, manipulau emotional o miscare ce se dadea a fi intelectuala.

Acum, dupa 25 de ani, realizez cat de naiv am fost, cat de inflacarat si patimas devenisem, poate si de la varsta, dar si de la lipsa exercitiului democratic.

Astazi, am acelasi deja-vu ca atunci, desi, in primele zile, m-am aprins si chiar m-am bucurat de spiritul civic renascut, de multimile care s-au ridicat ca nu mai suporta minciuna, coruptia si aroganta celor ce ne reprezinta. Hmmm, dar parca imi suna a copy-paste, a ceva putred, care pute. Chiar asa, mor cateva zeci de rockeri intr-un club in conditii, pentru mine cel putin, extrem de suspecte, alti o suta si ceva se chinuie intre viata si moarte pe paturile spitalelor si, imediat dupa, 3 zile de doliu national, cad capete atat de usor, de la prim ministru pana la primar, lumea iese in piata nedirijat (spontan, cum se spune), presedintele ia atitudine imediat, chiar asculta revendicarile strazii, totul suna atat de romantic si de bine, incat m-a facut sa scriu pe FB ca "Asta e Romania mea!". Prea usor, prea cusut cu ata alba.

Clubul Colectiv. Pana vinerea trecuta era unul dintre cele mai potrivite cluburi din Bucuresti pentru pletosii, amaratii si nespalatii astia de rockeri metalisti. Poleit mult mai cu gust decat Fabrica, parca cu un standard mai ridicat, singurul din Bucuresti dispus sa accepte rocareli, pentru ca restul sunt din alte filme, cu altfel de muzici. Si aici ma refer la cele care pot baga mai mult de 300 de oameni, dar pana la 500-600. Au mai fost si altele pe val in anii precedenti, dar patronii si-au dat seama ca nu e o afacere pentru ei sa bage rocari care ling 1-2 beri pe timpul concertului si apoi o taie toti in Fire sau alte cluburi, unde petrec pana dimineata. Si o spun nu din povesti auzite, ci din proprie experienta. Pe weekend era practic imposibil sa gasesti cluburi care sa-ti dea sala pentru 3 grohaieli si 2 beri vandute, parol! Vineri, sambata, lumea iese la clubbing, la party, la dans, la ascultat si dansat muzici lejere, o arzi chill-out cu 2-3 cocktailuri scumpe, care ii face pe patronii de cluburi sa zambeasca, nu sa-si numere incrunutati berile vandute. Unii dintre ei au mai facut exceptii de la regula, dar s-au pacalit. Club Colectiv nu avea standardul si nici faima unui asemenea club, asa ca trebuia sa mixeze stiluri muzicale diferite, doar- doar sa faca si ei profit. Ca era mare sau mic, asta nu mai stiu. Ca nu avea ISU si alte conditii, hmmm: ipocrizie totala! Clubul Colectiv nu e la subsol, nu e o bomba cu ceas cum vezi in aproape tot Bucuresti-ul si nici nu imi parea ca ar fi fost nesigur. Pana saptamana trecuta. Cand stau si ma gandesc in ce garaje subterane, in ce bombe sau posibile cuptoare am intrat, am stat la baut, am ascultat muzici, pffff, ma strange in spate!

Colectiv era marfa, era cool, era misto sa te accepte cu vreun concert. Doar ca patronii de acolo iti impuneau un contract care, pentru un organizator rocker underground, putea fi cu schepsis: daca nu aduceai un numar de persoane la concert (care sa linga beri si alte spirtoase), trebuia sa le platesti un fee. Hmmm, cumva de inteles... foarte comod si facil pentru acei organizatori care aduceau rocareli si metale cunoscute cumva, capabile sa adune lejer 3-400 persoane. Pentru purul underground, era cam stresant si riscant financiar.

Cu alte cuvinte, Colectivul era un club "salvator" pentru scena Metal, unul din acele locatii care inca accepta sa se cante drujbe.

Goodbay To Gravity, o trupa despre care stiau cei din nisa asta muzicala, dar care de-abia

incepea sa scoata capul din intunecatul underground. Nu vorbesc de ceea ce canta, pentru ca atingerile Core nu ma misca. Insa piesa difuzata continuu la TV a inceput sa devina imn si pana si cei mai discomani accepta ca era chiar melodioasa, cool. In fine. Atat de neapreciata era trupa incat, ca sa vina ceva popor la o lansare de album atat de importanta pentru ei, au anuntat in mod bombastic efecte pirotehnice nemaivazute, nemaiintalnite, au fixat cantarea vineri seara (ziua perfecta de concert pentru bucuresteni, ca sambata mai fuge lumea din capitala), basca si cumva aliniat cu Halloweenul, plus, poate cel mai umilitor lucru pentru un artist, intrarea libera.

Dar erau stresati sa nu piarda bani daca nu vine lume (vezi contractul cu acel club), ca doar nu era nusce trupa la care sa se calce rocarii pe picioare. Plus ca parca dadea bine si motivator sa canti in fata la 400 de omuleti, din care o parte venea se bea o bere, doua, ca era weekend si intrarea gratuita iar ceva zdranganeala pe scena creaza atmosfera. Eventual si ceva moka artificii, ca primaria nu le baga decat de Anul Nou.

Dupa nasul meu, daca era intrare cu bilet, veneau maxim 200 de omuleti, doar aia care stiau cine e pe scena. Faptul ca trupetii aveau ceva prieteni pe la TV i-a ajutat in promovare, dar, cumva tot degeaba. Cum adica? Pai anunti la stirile ProTV mare concert, mare lansare, artificii, dezmat, intrare libera, vineri, Halloween si nu umpli Colectivul? Cu sinceritate o spun, era o trupa aproape necunoscuta, dar extrem de inimoasa si probabil talentata, care facea eforturi si sacrificii pentru a-si implini visul. Dar la nivel de hobby si atat. Iar ca GTG putem vorbi de aproximativ toate trupele de la noi care baga Rock autentic. De Metal nici nu mai vorbesc. Pe cat de interesati sunt ziaristii acum de trupa si cat de virtuosi si genii erau, pe atat de credule sunt si afirmatiile despre satanistii de acolo, care au invocat ezoteric (voluntar sau nu), mania Domnului. Mai dureaza cateva zile si gata, se uita tot...

Saptamana asta nebuna dintr-un an seamana cu incendiul de vinerea trecuta: inceput ciudat de rapid si incandescent, stins de la sine putere incredibil de repede, raportat la dezastrul din interior.

Editorial: Schimbarea neschimbata (Autor: Doru Atomei)

Scris de Doru Atomei

Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 11:50 - Ultima actualizare Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 12:16

Viata m-a invatat ca nimic nu e intamplator iar coincidentele sunt, de cele mai multe ori, scuze maiestrite perfect pentru a fi explicatii, din pacate si solutii. Daca imi cereti dovezi si date concrete, evident ca nu le am. Am spus doar ca simt in aer o noua tradare, o noua inselatorie. Au trecut 50-60 ani sa aflam ca zecile de mii de ofiteri polonezi de la Katyn au murit nu de mana nazistilor, ci de stalinisti. De Kennedy sunt numai scenariii nefondate, Lennon a fost ucis de un fan debil, miscarea hippy a dus la sinucideri in masa doar din cauza LSD, 9/11 s-a petrecut din cauza unor teroristi care au reusit miraculos sa zboare minute bune pe cerul extrem de pazit al Americii, chiar sa doboare 2 renumite cladiri, plus altele doar incendiate. Teroristii asta, pfff. Iar refugiatii actuali fug ca disperatii prin Europa asa, din cauza unui dictator si a unei organizatii extremiste aparuta de peste noapte si care, vezi Doamne, nu poate fi oprita de nici o putere militara continentală. Haidibai!

li spuneam ieri lui frate-miu: esti defect la minte daca nu ai fost afectat de ce s-a intamplat in Colectiv, sa nu te bucuire reneasterea asta si luarea de atitudine din strada! Dar, daca dupa o saptamana, continui sa crezi orbeste ceea ce iti ofera cu dibacie televiziunile si sursele info, inseamna ca te-ai blocat undeva!

Nu cred in faptul ca politicienii se vor schimba, nu cred in aceste miscari care pleaca de la cauze nobile si se disipa imediat, chiar de ce cei care le-au starnit intentionat, dupa ce si-au atins scopul.

Cred inasa ca pe mine m-a schimbat si ca m-a facut sa casc iar ochii. Solidaritatea asta este emotionanta, intrajutorarea este nobila si fac plecaciuni in fata celor cu suflete mari! Chiar da, este remarcabil! Respect!

Pe de alta parte, ceva s-a rupt definitiv in mine si ma face sa ma simt si mai singur, si mai putin

prietenos. Unii sunt morti, altii vor trai, dar vai de capul lor, altii au scapat dar nu se stie cat de in regula dorm noaptea. Cativa vinovati vor face puscarie din cauza unui sistem permisibil la care s-au adaptat usor, dar si din cauza ca au vrut sa fie bine, lasand acel foc de artificii sa puna in practica un plan diabolic, nestiut de nimeni. Altii, ca au luat spagi si fac puscarie ca victime colaterale. De ce? Pentru ca toti suntem vinovati de acest sistem, toti incercam sa dam spagi la politai, doctori, preoti, profesori, instalatori, constructori... prin spaga inteleg, de fapt, fara bon fiscalizat.

Suntem o natie ipocrita, care aplica principiul "merge si asa" si, cand ceva se impute, luam atitudine si reactionam vocal: "cine, eu?". Nu respectam cozile, regulile de circulatie, nu avem educatie, nu avem respect, pentru ca, normal, stim sa ne orientam... insa, cand mergem afara, le respectam cu strictete, ca altfel ne-o furam. Dar cand revenim acasa, ne facem de cap, ca suntem acasa, aici unde totul merge pe principiul "las ca ne-ntelegem noi, la naiba". Si apoi ne spalam pacatele cu 100 de lumanari la biserica si platim acatiste pana la anul, cand venim iar la rude si familie.

Este o vina colectiva, o culpa colectiva, numai bine de infiintat acum si un partid colectiv... termenul asta sigur va fi exploatat de acum incolo de romanii nostri antreprenori, plini de idei, de la cani branduite si pana la artificii donate in mod colectiv.

Educatie... este atat de mult de vorbit despre asta... de cate ori ne-am dat la o parte sa lasam in trafic o masina de salvare, o masina de pompieri sau chiar una de politie? Asta cu coloana oficiala deja e tabu si mi-e sila sa ma gandesc cum un om fara coaie se da coios. De cate ori am cedat locul nostru unei persoane care avea poate mai multa nevoie decat noi, in mijlocul de transport? Sau la rand intr-un magazin, la o benzinarie, la analize medicale, la film...?

Editorial: Schimbarea neschimbata (Autor: Doru Atomei)

Scris de Doru Atomei

Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 11:50 - Ultima actualizare Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 12:16

S-a intamplat o mare tragedie, asta e cert si doare enorm! Se vor gasi cativa agarici vinovati, adica acarii lui Paun, vedem ceva sange si apoi adulmecam mirosul si gata, viata merge mai departe. Mai punem si de-o slujba frumoasa, de un parastas luminos, cu ceva cuvinte care starnesc hohote de plans, ceva decoratii si aprecieri post-mortem si ne impacam cu ideea ca au fost victime colaterale.

Eu imi doresc din inima sa nu fie chiar asa, ci, din contra, sa invatam din asta, indiferent ca a fost sau nu o coincidenta trista. Ar fi frumos sa fim mai decenti, mai empatici, mai politici... cu alte cuvinte, mai educati. Si daca vom intelege ca universul ne-a transmis un semn clar, cat de norocosi suntem, trebuie sa facem ceva, chiar imediat, in aceasta directie: sa ne schimbam atitudinea!

E bine sa se stabileasca legi clare, reguli stricte, care sa fie respectate de toata lumea. O cantare intr-un club este o adunare de omuleti, la fel ca si in biserica, la gradinita, la scoala sau pe stadion.

A inceput prigoana pentru cluburi! Multe se vor inchide de frica amenzilor, altele din lipsa cash-ului pentru investitii... iar altele isi vor reevalua businessul si probabil ca se vor teme sa continue, ne vazand un breakevenpoint sanatos, care pana acum se depasea usor prin compromisuri uzuale, la mica intelegere.

Miscarea asta muzicala alternative/undeground se va subtia din ce in ce mai mult, probabil si concertele cu trupe necunoscute se vor rari, preturile in baruri la bauturi se vor dubla la cei ce vor ramane pe baricade, dar care vor baga bani multi pentru a corespunde cerintelor, putinele Sali de concerte se vor licita pe inchirieri la preturi mult mai mari...

Parca vad ca ma voi duce iar afara sa vad trupe faine, ca aici vom pendula intre aceleasi cunoscute titulaturi, aduse si readuse de la un festival la altul, de la un club la altul, de un organizator sau altul. Nاسpa rau, mdea. Sau, daca se vor face, vor fi din alea cumva clandestine, la limita, acolo unde patronul de bar sau de club mai si iubeste undergroundul asta muzical. E clar ca fara artificii, fara fumat in sala de concerte, cu hidranti si stingatoare din abundenta, ca sa fie bine, sa nu mai fie rau... pentru ca daca nu traiesti, mori, nu-i asa?

Am scris mult si nimic despre muzica, nimic despre ce vreau sa mai fac eu pe aceasta linie. Nu am dispozitia necesara pentru asa ceva. Imi doresc ca toti cei inca in suferinta sa se faca bine, sa vina iarna cu zapada ei frumoasa, care clateste privirea si ingheata totul in jur, sa vina ziua mea pe care habar n-am unde o sa mi-o petrec... continua sa fie mirajul ideii de a sti ca la ora 12 noaptea sunt intr-un loc special si din acel moment, timp de 24 de ore, ma bucur ca un copil de faptul ca... imbatranesc... ba nu, ca ma maturizez. Mdea, adevarat si fals in acelasi timp, heh.

Haideti sa fim mai buni, sa nu ne ranim gratuit prin cuvinte care dor, sa fim mai solidari si mai decenti! Ne auzim in decembrie!

Un gand bun!

Doru

PS. Totusi, sa nu amplificam spre anarhie, ca avem un vecin la est tare vigilent si bucuros cand avem probleme. Nu credeti? Cititi teoria ferestrelor sparte

Editorial: Schimbarea neschimbata (Autor: Doru Atomei)

Scris de Doru Atomei

Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 11:50 - Ultima actualizare Sâmbătă, 07 Noiembrie 2015 12:16

<http://www.ct100.ro/teoria-ferestrelor-sparte-sau-cum-poate/>

Autor: Doru Atomei

7 noiembrie 2015

SURSA:

Kogaionon.com